

Dizabilități emoționale

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Atât ți-am frământat în palme lutul,
Atât am vrut asemenea să-mi fii
Încât mă-ntorc mereu spre începutul
Cuvântului... De câte poezii

M-am dezlegat să fiu înlănțuită
De altele ce încă nu s-au scris,
Și am gustat agheasma dăruită
De îngeri, însă cupa unui vis

Ți-o las întreagă ție. Vezi, iubire,
Să nu-nseteze cerul că-i păcat,
Atâta lut și-un strop de fericire
Și versul ce-ntre noi e așezat.

- În lutul poeziei-ai pus fiorul
Iubirilor depline... Palma ta
M-a zămislit, de-atunci mi-e verde zborul
În ciuda depărtării pot urca

Până la cer. Refrenul unui cântec
Îl fredonez și-acum în nopți de jar
Când umbra mea îți cade peste pântec
Și timpu-i priponit de minutar.

La începutul n-a fost decât cuvântul,
Dar ne-am purtat pe buze tremurând
Și-am ocolit cu pași desculți pământul
Să ne găsim pe-o falie de gând.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș